

101 χρόνια από τη γέννηση του Αγίου Παΐσιου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στις 25 Ιουλίου του 1924 γεννήθηκε ο [άγιος Παΐσιος](#).. Στά Φάρασα τῆς ἀγιοτόκου Καππαδοκίας, στίς 25 Ἰουλίου τοῦ 1924, ἀνήμερα τῆς ἀγίας Ἑλένης γεννήθηκε ὁ Γέροντας.

Τό ἔτος πού γεννήθηκε ὁ Γέροντας ἔγινε ἡ ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν καί

ξερριζώθηκε ὁ Ἑλληνισμός τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπό τίς πατρογονικές του ἐστίες. Πῆρε καί ἡ οἰκογένεια τοῦ Γέροντα μαζί μέ τούς ἄλλους Φαρασιῶτες καί τόν ὄσιο Ἀρσένιο τόν δρόμο τῆς πικρῆς προσφυγιᾶς. Στό καράβι μέσα στόν συνωστισμό κάποιος πάτησε τό βρέφος (Ἀρσένιο) πού κινδύνεψε νά πεθάνη. Ἀλλά ὁ Θεός κράτησε στήν ζωή τόν ἐκλεκτό Του, γιατί ἔμελλε νά γίνη χειραγωγός πολλῶν ψυχῶν στήν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ὁ Γέροντας βέβαια ἀπό ταπείνωση ἔλεγε ἀργότερα: «Ἄν εἶχα πεθάνει τότε, πού εἶχα τήν χάρι τοῦ Βαπτίσματος, θά μέ ἔρριχναν στήν θάλασσα νά μέ φᾶνε τά ψάρια, καί τοῦλάχιστον θά μοῦ ἔλεγε «εὐχαριστῶ» κανένα ψαράκι, καί θά πήγαινα στόν παράδεισο». (Ἦθελε δηλαδή νά πῇ ὅτι τώρα πού ἔζησε δέν ἔκανε τίποτε).

Ἦμειναν γιά λίγο στόν Πειραιᾶ. Ἔπειτα μεταφέρθηκαν στό κάστρο τῆς Κερκύρας, ὅπου ἐκοιμήθη καί ἐτάφη ὁ ὄσιος Ἀρσένιος, σύμφωνα μέ τήν πρόρρησή του: «Ἐγώ θά ζήσω σαράντα ἡμέρες στήν Ἑλλάδα καί θά πεθάνω σέ ἓνα νησί». Μετακόμισαν στήν συνέχεια σέ χωριό τῆς Ἡγουμενίτσας καί τελικά ἐγκαταστάθηκαν στήν Κόνιτσα.

Τόν νεοφώτιστο Ἀρσένιο, βρέφος σαράντα ἡμερῶν, οἱ γονεῖς του τόν ἔφεραν στήν μητέρα Ἑλλάδα, ἄγνωστο τότε ἀνάμεσα στά πλήθη τῶν προσφύγων. Αὐτόν πού μετά ἀπό χρόνια θά γινόταν γνωστός σέ ὅλο τόν κόσμο καί θά ὠδηγοῦσε πλήθη ἀνθρώπων στήν θεογνωσία. Ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες γνώρισε τόν πόνο καί τά βάσανα τῶν ἀνθρώπων. Ἀργότερα, ὁ ἴδιος θά γινόταν λιμάνι παρηγοριᾶς σέ χιλιάδες βασανισμένες ψυχές.

Ἀνατροφή «έν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου»

Ο μικρός καί εὐλογημένος Ἀρσένιος, μαζί μέ τό γάλα πού θήλαζε, μάθαινε ἀπό τούς γονεῖς του καί τήν εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό. Ἀντί γιά παραμύθια καί ἱστορίες τοῦ μιλοῦσαν γιά τόν βίο καί τά θαύματα τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου. Μέσα του γεννήθηκε θαυμασμός καί ἀγάπη γιά τόν Χατζεφεντή, ὅπως ἀποκαλοῦσαν τόν ὄσιο Ἀρσένιο. Ἀπό μικρός ἤθελε νά γίνη καί αὐτός μοναχός, γιά νά μοιάση τόν Ἅγιό του.

Τό πρόσωπο πού μετά τόν ὄσιο Ἀρσένιο ἐπηρέασε εὐεργετικά ὅλη του τήν ζωή ἦταν ἡ μητέρα του, πρὸς τήν ὁποία αἰσθανόταν ἰδιαίτερη ἀγάπη καί τήν βοηθοῦσε ὅσο μποροῦσε. Ἀπό αὐτήν διδάχθηκε τήν ταπεινοφροσύνη. Τόν συμβούλευε νά μήν θέλῃ νά νικᾷ τούς συμμαθητές του στά παιχνίδια καί ὕστερα νά ὑπερηφανεύεται, οὔτε νά ἐπιδιώκῃ νά μπαίνει πρῶτος στήν γραμμή, γιατί ἦταν τό ἴδιο, εἴτε πρῶτος, εἴτε τελευταῖος ἔμπαινε.

Ἐπί πλέον τοῦ ἔμαθε τήν ἐγκράτεια· νά μήν τρώγῃ πρίν ἀπό τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τήν παράβαση τήν θεωροῦσε ὡς πορνεία. Ἐπίσης τόν βοήθησε νά ἀποκτήσῃ ἀπλότητα, ἐργατικότητα, νοικοκυροσύνη καί προσοχή στήν συμπεριφορά του πρὸς τοὺς ἄλλους, καί τόν προέτρεπε νά μήν ἀναφέρῃ καθόλου τό ὄνομα τοῦ πειρασμοῦ (διαβόλου).

Δυό φορές τήν ἡμέρα ὅλη ἡ οἰκογένεια προσευχόταν μπροστά στό εἰκονοστάσι. Ἡ μητέρα του ὅμως συνέχιζε νά προσεύχεται καί ὅταν ἔκανε τίς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ λέγοντας τήν εὐχή.

Τέτοια ἦταν ἡ εὐλάβεια τῶν γονέων του, ὥστε καί στά ἀλώνια ἔπαιρναν μαζί τους ἀντίδωρο.

Ὁ μικρός Ἀρσένιος, μέ τό ἐνδιαφέρον καί τήν ἐξυπνάδα πού εἶχε, εὐκόλα ἀφωμοίωνε ὅ,τι καλό ἄκουγε ἀπό τοὺς γονεῖς του.

Ἀκολουθώντας τό παράδειγμά τους ἔμαθε νά νηστεύῃ, νά προσεύχεται καί νά ἐκκλησιάζεται. Ἦταν τό πιό ἀγαπητό ἀπό ὅλα τά παιδιά τῆς οἰκογενείας.

«Ὁ μὲν πατέρας μου», ἔλεγε ἀργότερα ὁ Γέροντας, «μέ ἀγαποῦσε, γιατί εἶχα κλίση στά τεχνικά καί ἔπιαναν τά χέρια μου, ἡ δέ μητέρα μου γιά τήν ψεύτικη (λίγη, μικρή) εὐλάβεια πού εἶχα».

Από το βιβλίο:

ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ (1924-1994)

Ὁ Ἀσυρματιστής τοῦ Στρατοῦ καί τοῦ Θεοῦ